

Archívum - Magyar nemzet

A rózsalány

MNO

2009. október 25., 00:00

Ebben a nekünk adatott sekélyes közéleti klímában nincs szerencsénk a kulturális és történelmi emlékekkel. Még élénk az élmény a politika által csúnyán elszervezett, Söjtörön ellakomázott Deák Ferenc-évfordulóról, a liberális pártcélra (Andy Warhol-os plakátarcnak) kisajátítani próbált Kossuth Lajos bicentenáriumáról, az úgyszólván titkosított Zala György-jubileumról, és már előre izgulhatunk a közelgő Ybl Miklós-emlékév sikeréért. Volt azonban a közeli múltban egy olyan emlékezőesztendő is, ami igencsak felemásra sikeredett ugyan, de legalább tapasztalható volt némi igyekezet a méltó ünneplésre. A 2007-es Szent Erzsébet-emlékéről van szó, amikor például az esztergomi Tabán-hidat róla keresztelték el. Az ünnepségsorozatban a katolikus egyház aktív szerepet vállalt, az állam paszszívat. Kormányzó pártjaink afféle vallási belügynek tekintették a nyolcszáz éves jubileumot: rövidlátó módon nem ismerték fel benne a páratlan országimázis-lehetőséget. Lehet ugyanis, hogy manapság Puskás Öcsi a legismertebb magyar, évszázadokon át azonban Szent Erzsébet volt az.

Árpád-házi Szent Erzsébet Sárospatakon született II. András magyar király és merániai Gertrúd lányaként (igen, az a Gertrúd), IV. Béla testvéreként. Négyéves korában eljegyezték a türingiai örgróf fiával, így Wartburg várába került. Végül vőlegényének öccsével kötött boldog szerelmi házasságot, három gyermeket szülve neki. Vezeklő életmódot folytatott: gyakran böjtölt és ostromozta magát. Eközben azonban a korban merőben szokatlan módon árvamenhelyet és kórházat alapított, a hadba vonuló férjéről átvett tartományi kormányzás során pedig Wartburg megnyitott élestházaiból az éhínség és járvány sújtotta szegényeket élelmezte. A húszévesen megözvegyült Erzsébetet aztán férjének családja megfosztotta a vagyonától, fonásból tartotta fenn magát, s később kategorikusan kikoszorúzta a kezét megkérő II. Frigyes császárt is. Marburgban a ferences harmadrend tagja lett, egyszerű szürke köntösben járt. Mire huszonnégy évesen meghalt, már életében „szociális szentként” tisztelték. Marburgban és Kápolnán sebesen templomot is emeltek a tiszteletére, s három éven belül a tételes szentté avatás is megtörtént. Az ehhez szükséges csoda egyben a nemzeti legendárium része is, amely szerint a szegényeknek vitt kenyerek a számon kérők előtt rózsává változtak a kötényében. Ma is sok világi politikus tanulhatna tőle szociális érzékenységet.

Az emlékév tovatűnt, ám ezúttal a nekibuzdulás nem maradt nyom nélkül: nemrégiben megszületett egy fontos mű. A címe: A rózsalány, a műfaja pedig – meglepő módon – musical két felvonásban. A Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány adta ki a librettót tetszetős könyvecskében, benne a két lemezzel, amely huszonöt dalt tartalmaz. Ugyanis idén nyáron több helyszínen rögzítették a művet profi zenészek és énekesek, valamint a pasaréti Szent Antal Énekkar és a Don Bosco Ifjúsági Zenekar közreműködésével. Elsőpró erejű opus született, amelyben egyszerre van jelen a kétely és a bizonyosság, az élet kusza konfliktushalmaza és a hit megrendítő ereje. Andorka Péter zeneszerző munkáján érezni az István, a király-féle klasszikus Szörényi-iskolát, ám elegánsan el is sasszézik tőle. Muzsikája inkább szakrális, mint populáris: egyes szárnyaló részek az egyházzene legjobb darabjait idézik. Hajnal Géza librettója derekasan küzd a Szent Erzsébet-példázat mögé kifeszített történelmi tábló felfestésével, egy pillanatig sem engedve a históriabutítás csábításának.

A lelkes alkotók szeretnék színre vinni a szeretet musicaljét. Aki teheti, segítsen ebben nekik.

- [facebook](#)
- [twitter](#)
- [link](#)

/